

מסכת מקואות

פרק ד

א. המניח כלים תחת הצנור, אחד כלים גדולים ואחד כלים קטנים, אפלו כלי גללים, כלי אבנים, כלי אדמה, פוסלין את המקנה. אחד המניח ואחד השוכח, כדברי בית שמאי. ובית הלל מטהרין בשוכח. אמר רבי מאיר, נמנו ורבו בית שמאי על בית הלל. ומודים בשוכח בקצור שהוא טהור. אמר רבי יוסי, עדיין מחלקת במקומה עומדת:

ב. המניח טבלא תחת הצנור, אם יש לה לבזבז, פוסלת את המקנה. ואם לאו, אינה פוסלת את המקנה. זקפה לדוח, בין כך ובין כך אינה פוסלת את המקנה:

ג. החוטט בצנור לקבל צרורות, בשל עצו, כל שהוא. ובשל חרס, רביעית. רבי יוסי אומר, אף בשל חרס, כל שהוא. לא אמרו רביעית אלא בשברי כלי חרס. היו צרורות מתחלקים בתוכו, פוסלים את המקנה. ירד לתוכו עפר ונכבש, כשר. סלון שהוא צר

מִכָּאן וּמִכָּאן וְרָחֵב מִן הָאֲמָצַע, אֵינוֹ פּוֹסֵל, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נַעֲשֶׂה
לְקַבֵּלָהּ:

ד. מֵיָם שְׂאוּבִין וּמֵי גִשְׁמִים שֶׁנִּתְעַרְבוּ בְּחֶצֶר, וּבְעֵקֶה, וְעַל מַעְלוֹת
הַמַּעְרָה, אִם רֹב מִן הַכָּשֵׁר, כָּשֵׁר. וְאִם רֹב מִן הַפְּסוּל, פְּסוּל. מִחֻצָּה
לְמִחֻצָּה, פְּסוּל. אִימָתִי, בְּזִמְן שֶׁמִּתְעַרְבִין עַד שֶׁלֹּא יִגִּיעוּ לַמִּקְוֶה. הֵיוּ
מְקַלְחִין בְּתוֹךְ הַמַּיִם, אִם יָדוּעַ שֶׁנֶּפֶל לְתוֹכוֹ אַרְבָּעִים סָאָה מֵיָם
כָּשֵׁרִים, עַד שֶׁלֹּא יֵרֵד לְתוֹכוֹ שְׁלֹשָׁה לִגִּין מֵיָם שְׂאוּבִין, כָּשֵׁר. וְאִם
לֹא, פְּסוּל:

ה. הַשְׂקָת שֶׁבִּסְלַע, אִין מִמְּלֵאִין מִמְּנָה, וְאִין מְקוֹדְשִׁין בָּהּ, וְאִין מִזִּין
מִמְּנָה, וְאִינָה צָרִיכָה צָמִיד פְּתִיל, וְאִינָה פּוֹסְלָת אֶת הַמִּקְוֶה. הֵייתָה
כְּלִי וְחִבְרָה בְּסִיד, מִמְּלֵאִין בָּהּ, וּמְקוֹדְשִׁין בָּהּ, וּמִזִּין מִמְּנָה, וּצָרִיכָה
צָמִיד פְּתִיל, וּפּוֹסְלָת אֶת הַמִּקְוֶה. נִקְבָּה מְלִמָּטָה אוֹ מִן הַצֵּד וְאִינָה
יְכוּלָה לְקַבֵּל מַיִם כָּל שָׁהֶם, כָּשֵׁרָה. וְכַמָּה יֵהְיֶה בְּנִקְבָּה. כֶּשֶׁפּוֹפֶרֶת
הַנּוֹד. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בֶּתִירָא, מַעֲשֶׂה בְּשִׁקְתָּ יֵהוּא שֶׁהֵייתָה
בִּירוּשָׁלַיִם, וְהֵייתָה נִקְוָה כֶּשֶׁפּוֹפֶרֶת הַנּוֹד, וְהָיוּ כָּל הַטְּהָרוֹת
שֶׁבִירוּשָׁלַיִם נַעֲשׂוֹת עַל גְּבֻהָ, וְשָׁלְחוּ בֵּית שַׁמַּאי וּפְחַתוּתָהּ, שְׁבִית
שַׁמַּאי אוֹמְרִים, עַד שֶׁיִּפְחַתוּ רַבָּה:

